

Imperativi Sekuline ženke

Iako je začela, ideološki, ona i dalje glumi sveticu, etabliranog mešanca, zapravo, nešto između Majke Tereze, mornara Popaja i Sokrata

Iako ne spadam među one jedinke koje je baš lako šokirati, posle gostovanja kod jedne elektronske kolegice, da joj sad ne navodim ime i prezime (Olja Bečković), toliko sam u autu, da ozbiljno razmišljam kako da presavijem tabak i od Nataše Jovanović srpskih medija, Vrdžine elektronske komunikacije i ikone nezavisnog mucanja naplatim odštetu za duševnu bol. Najmanje zbog toga što me uplašila izgledom, iako je i strah neka vrsta duševne boli.

Decenijama, već, znam dotičnu, više po „žuveju“ i imenu, nego „nako“! Intimni smo utoliko što se uz moj sud o njenom autorskom pečatu redovno lepe uobičajeni srbijanski oblici intimnog izražavanja: prosto su mi antisimpatične svinjarije, a ona se diči tom tradicijom, kojima vrca njena emisija; grozim se energičnih i ambicioznih mediciniteta, vrlo skromnih u znanju, nabustih u neznanju; posebno TV lica sa beskrajno „bogatim“ rečnikom - tamo gde prosečno obrazovana osoba upotrebljava pet različitih reči, ona upotrebljava jednu, ponavljajući početno slovo najmanje pet puta. To su neki od razloga zbog kojih sam, godinama unazad, odbijao pozive da se uživo, pred TV kamerama, suočim sa šarmom starih grobnica koji Bečkovićeva neodoljivo rasipa.

Tih dana, međutim, neki dobri, više sebi, nego meni naklonjeni ljudi, nesvesno su me počastili marketinškom bombom: pokušaj zataškavanja intervjua sa Vladimirom Bečkom Popovićem, objavljenog u STATUS-u, bio je solidna odsakoćna daska i za medijski proboj ovog magazina.

„To što ti dobro znaš šta radiš, jeste super, ali libeći se da to objasniš i drugima, postiže isti efekat kao kad ženskoj namiguješ u mraku“, glasio je savet koji je ovaj magarac poslao! Da, žureći da što pre preplivam reku, zapalio sam most, pristao, dakle, i otišao u emisiju koja će se, kako su me namamili, baviti - „přitiscima na medije“! Tek kasnije, iz transkripta te svinjarije, saznao da se emisija zvala „Službe(nici) i novinari“! Priznaću da me to odocnelo „saznanje“ nimalo ne pravda: još u toku „Utiska“ žestoko me drgnula sumnja da ja, zapravo, nisam pozvan kao predstavnik ove druge profesije!

Seo sam, dakle, u stolicu naspram hrabre snajke i ćerke koja me dočekala sa dva

blaga ispupčenja oko stemuma. Još se nisam dobro oporavio ni od prvog pogleda na taj teški ekskluzivitet u predelu prsne kosti, usledio je drugi, žešći, udarac: suočavanje sa autorom, iz čije glave, prekrivene, kao u grčkim komedijama, nasmešenom maskom, ka meni sike bezbroj dijabolički profinjanih i raskošno unikavih vokalnih modulacija. Strahno! Uznemirenost većeg intenziteta, u dužem trajanju, sprečilo je sećanje na Van Goga i njegovu tezu da se lepota pre krije u izboranom pa i nakaznom licu, na kom se odražavaju životne nedaće i ono golo i sirovo iskustvo trajanja, negoli atraktivnoj fizionimiji kakve atraktivne, utegnute, mlade brinete koju životno iskustvo gotovo da nije ni dotaklo. Tek što sam poverovao iskusnom starcu, usledilo je patosiranje.

Dajdžestirano: još dok sam bio mali, ja sam išao na pecanje sa Zoranom. Pecajući, tako, jednom prilikom sam mu preporučio malog Vladimira. Tek da ga registruje. Paralelno sa pecanjem, praktikovao sam i lov. Sačmu sam delio sa Jovicom. Njemu sam preporučio Slavka. Odmah je registrovan. A sa

U okruženju u kojem je projekcija sreće simplifikovana kao imperativ i smisao života, nesrećna osoba svoju „sudbinu“ tretira kao medicinsku činjenicu: besomučno kija okolo i rasipa klice, sve verujući da je taj fenomen prelazan poput gripa i da će ga se na taj način otarasiti

Radetom, to je bilo kad sam već odrastao, sa njim sam po Povlenu i Fruškoj Gori skupljao minišljave travke. Izgleda da je on registrovao mene. Bilo kako bilo, zgodilo se da je Djindjić postao premijer, Popović šef Biroa za informisanje, Stanišić i naslednik mu Marković, šefovi tajne službe, Čuruvija „lider slobodnog novinarstva“ a ja, ja sam se tu, kao, nešto muvao i strpljivo, poput biblijskog Joba, ali sa osmehom Sotone, čekao da se stvari „urede“ i kapitalizujem svoje doušničko lobiranje. Kockice su se složile kad smo pobili Čuruviju i Djindjića, a pohapsili Stanišića i Markovića: iz bečkog naftalana STATUS je dekonzervirao Vladimira Popovića i pričom o vrlinama i manama ubijenih, te analizom aktivnosti pohapšenih, bacio ljagu na njihov lik i delo.

Nema - zašto?! Služba! Zato!

Kako sam sve ove prednje radnje uspeo da objedinim i spakujem, ja pojma nemam. Ni Olja ne zna, ne interesuje je, no, 'ajde, sve bi mi možda i mogla oprostiti ali, pička meni materina, kako ja to mogu da gazim po onoj opšteprihvaćenoj - „o mrtvima, šta bi oni o sebi“ - pa dopuštam Bebi Popoviću da o Slavku Čuruviji govori kao - pioniru tabloidnog novinarstva?!

I dok je Rade Bulatović smenjivao kadrove koji ga nisu na vreme uputili u profitabilni hobi Slaviše Lekića, moj izgubljeni, upitni, 'ajde, dobro, priznajem - molbeni pogled, uporno se odbijao od Bečkovičkine nasmešene mask(ar)e na licu. Kao da sam bogomoljku molio da poživi duže od 24 sata.

Više je nego smešno tražiti odgovor na pitanje: je li lajala pod pogrešnim drvetom?!

Stanišića mi i Markovića!

Ali - zašto?!

U okruženju u kojem je projekcija sreće simplifikovana kao imperativ i smisao života, nesrećna osoba svoju „sudbinu“ tretira kao medicinsku činjenicu: besomučno kija okolo i rasipa klice, sve verujući da je taj fenomen prelazan poput gripa i da će ga se na taj način otarasiti. Iritantna žedj za srećom ima i svoju suprotnost: ljubav prema nesreći drugih, makar i od tebe „zaraženih“. Dok se lična sreća poistovećuje sa uspehom u karijeri ili fizičkim izgledom, nesreća ti, osim autentičnosti daje i identitet pripadaš nesrećnom, izgubljenom među-

zemlju, povorci onih koji se plaćući bude iz sna, nostalgici koji nemaju za čim da žale, depresivcima koji, u najboljem slučaju, pate makar za već zaboravljenim sekvencama iz filma „Sekula i njegove ženke“. Toliko se srodiš sa nesrećom da je nosiš poput amajlije, čak ti se na licu očitava: ne možeš se izvući ali možda nekog možeš uvući!

Ili si rob imperativa da se bude uspešan po svaku cenu, dopadljiv, obožavan, ma koliko, u suštini, bio samoživ, prevrtljiv i savršeno nezadovoljan sobom! Time što svoju želju ispoljavaš u vidu različitih senzacija, uglavnom pozerstvom i teatralnošću, prikrivaš da je to duševna reakcija na sve neugodne doživljaje koji su iza tebe. Ta vrsta duševne neuravnoteženosti u narodu je poznata po imenu - histerija, a pod istom odrednicom, u 45 godina starom Klaićevom rečniku stranih reči i izraza, piše da se „histerični napadi nikad ne javljaju bez prisustva publike“!

Katkad se dešava i da izgubiš nevinost. Ideološku. Kažeš: „Mislim da je biti protiv politike koju vodi aktuelni režim jedino prirodno i logično, i da je to prosto civilizacijska dužnost. To je, dakle, moralni, a ne ideološki čin.“ Ta hrabrost „vršenja mišljenja“ bez sumnje je jedan od najvećih i najkomplikovanijih ljudskih darova. Onda, začneš! Ideološki. Kao da nikad nisi bio nevin. Ponekad se ispostavi da te Nebeski poštar, koji donosi te darove, nekako izbegava. Ti i dalje glumiš sveticu, etabliranog mešanca, zapravo, nešto između Majke Tereze, mornara Popaja (razmetna pamet u mišicama) i Sokrata (štrčala mu kolena ispod neuglednih haljina).

Možda sve ovo nema ama baš nikakve veze sa Sekulinom konkubinom.

Priznajem da sam loš dijagnostičar!

Ali znam da je Vladimir Beba Popović, u intervjuu STATUS-u, na račun raznih ljudi, od Koštunice, do Mantije, izneo deset puta deset strašnije tvrdnje nego što je „otkriće“ da je Slavko Čuruvija „pionir nezavisnog novinarstva“ u Srbiji.

I znam da javni dijalog, na srbijanskim koordinatama, sve više nalikuje onoj sceni

gde Hegelova piljarica kojoj je prigovoreno da prodaje mucke, žestoko uzvraća:

„Moja jaja pokvarena?! Ma, nemoj, a zar nije tvoja baba pobegla sa Švabom, majka ti završila u ludnici, a oca ti grizle varke u zatvoru...! Pogledaj kakve cipele nosiš...!“ Tragom te piljarske logike, izbegavanje i eliminisanje svake nepoželjne diskusije najbolje se postiže žestokim napadima u kojima se ne biraju sredstva, javnim kamenovanjem i svim mogućim pogrdama pod kojima glavu saginje svako ko se usudi da javno progovori. Gotovo svako!

Moje pitanje glasi: a ko je Olja Bečković da širi i sužava prostore nedodirljivosti?

Nemam pravi odgovor na pitanje: a što joj sve ovo nisu tamo tresnuli u facu? Šta si iš'o, kad si znao, da si tamo, najebao?

Ali sad znam da je moje verovanje u novinarsku solidarnost ili makar objektivnost baš kao i vera u Boga - totalno uzaludna aktivnost.

Statistički gledano, ovaj „incident“, u broji onih koji su popili sličan šamar, javnosti ne znači ništa više od - nula, zarez, bezbroj decimala. U mojoj ličnoj statistici, taj postotak je rapidno veći.

Ne dižim se, naravno, svojom posetom „Utisku“. Ni Bečkovičkim „gostovanjem“ na stranama STATUS-a!

Jer, ne verujem, baš, da je osveta jeo koje se jede hladno.

Ali bolje i ovo nego da sam usred emisije ustao i promućao: „Daj, bre, kućko nedoješana, nosi se sama sa svojim frustracijama!“

Ovakvo: zadovoljna ona, zadovoljan ja.

Ta vrsta duševne neuravnoteženosti u narodu je poznata po imenu - histerija, a pod istom odrednicom, u 45 godina starom Klaićevom rečniku stranih reči i izraza, piše da se „histerični napadi nikad ne javljaju bez prisustva publike“